

POVEȘTI ILUSTRATE

MARA ȘI TINCA PE INSULA CĂPȘUNELOR

Două vâsle mici și o aventură împreună

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

Barca de lângă stuf

Mara, rățușca galbenă cu batic roșu, venise la lac cu prietena ei Tinca. Broscuța purta fundița lila și ținea un coș gol. La ponton le aștepta o bărcuță albastră, cu margini rotunjite și două vâsle mici.

Pe insulița din mijlocul golfului se coceau căpșunele. Cele două prietene voiau să facă o plimbare până acolo și să aducă o gustare pentru toți.

Mara se uită la luciul apei. Dimineața părea liniștită, dar înainte de plecare aveau câteva lucruri de pregătit.

POVESTEA · 2 / 25

Mai întâi ne pregătim

La ponton era tanti Ada, o rață brună cu pălărie verde, care avea grijă de bărcile lacului. Verifică bărcuța, vâslele și vestele de salvare portocalii.

Mara și Tinca își îmbrăcară vestele. Ada le potrivi curelele și le arătă traseul scurt, numai prin golful liniștit, aproape de mal. Avea să meargă alături de ele într-o barcă verde, cu loc pentru coș și apă.

- Ne întoarcem înainte să se schimbe vremea, spuse ea.

Mara încuviință. O aventură frumoasă începea cu un plan pe care îl înțelegeau toate.

POVESTEA · 3 / 25

Un picior, apoi celălalt

Ada ținu bărcuța lipită de ponton. Mara urcă prima, încet, și se așeză pe banca din spate. Tinca îi întinse coșul, apoi păși și ea, fără să sară.

Barca se legănă puțin. Broscuța își desfăcu lăbuțele de teamă să nu alunece, dar Ada îi arătă bara de sprijin.

- O țin eu până vă așezați.

După ce amândouă stătură bine, Ada dezlegă funia. Nu plecaseră încă și deja învățaseră ceva folositor: un pas făcut cu grijă le scutea de o grabă fără rost.

POVESTEA · 4 / 25

Cine ține vâslele?

Mara apucă o vâslă, iar Tinca pe cealaltă. Le potriviră în suporturile de pe margine, așa cum le arătase Ada.

- Eu trag tare și ajungem repede, spuse Mara.

- Eu încerc mai încet, răspunse Tinca.

La prima mișcare, barca se întoarse într-o parte. Nu înaintaseră aproape deloc. Mara privi pontonul, care părea să se mute în jurul lor.

Ada rămase aproape în barca verde. Le rugă să oprească vâslele în apă și să se uite una la cealaltă. Mai multă putere nu însemna neapărat un drum mai drept.

POVESTEA · 5 / 25

Cercul de lângă ponton

Încercară din nou. Mara trase înainte ca Tinca să fie pregătită, iar bărcuța făcu încă o jumătate de cerc. Coșul alunecă puțin între picioarele lor.

- Poate vâsla mea nu e bună, spuse Tinca.

Ada le arătă că amândouă vâslele aveau aceeași formă. Problema era felul în care le mișcau.

Mara lăsă mânerul jos și privi lăbuțele prietenei ei. Nu observase că Tinca avea nevoie de mai mult timp ca să ducă vâsla înainte. Dacă voiau să ajungă împreună, trebuiau să găsească un ritm potrivit amândurora.

POVESTEA · 6 / 25

Plici, pauză, plici

Tinca propuse să numere încet înainte de fiecare mișcare. Ada le arătă cum să tragă vâslele în același timp și cum să le aducă din nou înainte.

- Unu, doi... plici!

Bărcuța înaintă puțin. Mara se opri înainte de următoarea mișcare și așteptă ochii Tincăi.

- Unu, doi... plici!

De data aceasta pontonul rămase în urmă, drept în spatele lor. Nu mergeau repede, dar mergeau unde își propuseseră. Tinca râse, iar Mara descoperi că ritmul comun era mai plăcut decât graba ei de la început.

POVESTEA · 7 / 25

Apa cu cercuri mici

Pe lângă bărcuță se formau cercuri rotunde. Mara le privea cum se lărgesc și dispar. Tinca zări sub luciul apei o umbră argintie.

Un peștișor ieși pentru o clipă la suprafață și făcu un blup scurt. Avea o pată aurie lângă coadă și ochi curioși.

- Bună, Blup! spuse Tinca, alegându-i pe loc un nume.

Peștișorul dispăru printre firele de apă. Mara ar fi vrut să se aplece după el, dar rămase așezată. Îl putea urmări cu privirea fără să se lase peste marginea bărcii.

POVESTEA · 8 / 25

Prietenul de sub barcă

Blup reapăru lângă umbra bărcuței. Înota când într-o parte, când în cealaltă, ferindu-se de vâsle. Mara și Tinca le țineră nemișcate câteva clipe, ca să îl privească.

Ada le făcu semn din apropiere să nu arunce mâncare în apă. Peștișorul își găsea singur hrana, iar gustările lor nu îi erau potrivite.

Mara scoase o firimitură rămasă în coș și o puse în săculețul pentru resturi. Puteau fi prietenoase cu un animal fără să îi dea ceva de mâncare. Uneori grija însemna să îl lași să-și urmeze viața.

POVESTEA · 9 / 25

Coșul care se clatină

Când reluară vâslitul, coșul gol se mișcă din nou pe fundul bărcii. Tinca încercă să-l țină cu un picior și pierdu ritmul.

Mara observă imediat că bărcuța o ia într-o parte. De data aceasta nu trase mai tare. Opri și întrebă ce se întâmplase.

Ada se apropie și le ajută să fixeze coșul în locul pregătit de sub bancă. Aveau lăbuțele libere și nimic nu le mai aluneca printre picioare.

Tinca îi mulțumi Marei că se oprise. Prietena ei începuse să asculte nu doar cuvintele, ci și micile schimbări ale drumului.

POVESTEA · 10 / 25

Insula apare între nuferi

Dincolo de un pâlc de stuf se vedea insulița. Avea o salcie, o bancă și un ponton mic de lemn. Printre frunze luceau puncte roșii de căpșune.

Mara ar fi vrut să se grăbească. Își întoarse însă capul către Tinca și așteptă semnul pentru următoarea mișcare.

- Ajungem tot acolo și dacă mergem în ritmul nostru, spuse broscuța.

Barca verde a Adei rămânea alături. Cele trei se apropiară numai de partea cu ponton, lăsând nuferii în pace. Nu aveau nevoie să treacă peste flori ca să găsească un loc de coborât.

POVESTEA · 11 / 25

Pescărușul cu glas vesel

Pe un stâlp al pontonului stătea un pescăruș alb-cenușiu. Se numea Nelu și avea un mic moț ridicat de vânt. Când bărcile se apropiară, se dădu la o parte.

- Bun venit pe insulă! Căpșunele sunt coapte, dar poteca este îngustă.

Mara îi făcu semn, păstrând vâsla în barcă. Ada opri prima și legă barca verde, apoi ținu bărcuța prietenelor.

Nelu privi vestele portocalii și coșul fixat sub bancă. Oaspeții păreau pregătiți să viziteze insula fără să o transforme într-o întrecere.

POVESTEA · 12 / 25

Coborâm pe rând

Tinca îi dădu Marei coșul și așteptă până când Ada ținu bărcuța bine. Apoi urcă pe ponton, cu lăbuța pe mâna răței. Mara veni după ea.

Ada legă și a doua barcă. Vestele rămăseseră îmbrăcate cât timp erau pe ponton, iar vâslele stăteau înăuntru, nu în apă.

Nelu le arătă poteca spre salcie. Nu era lungă, dar avea rădăcini și câteva pietre. Tinca porni prima, atentă la coș. De data aceasta nu trebuiau să meargă una lângă alta; puteau avea grijă una de cealaltă și pășind pe rând.

POVESTEA · 13 / 25

Căpșunele de pe potecă

Sub frunzele verzi atârnau căpșune roșii și lucioase. Mara întinse aripioara spre prima, apoi observă una mică și verde lângă ea.

Ada le arătă cum să aleagă fructele coapte, fără să smulgă planta. Cele verzi aveau să mai crească.

Tinca ținu coșul, iar Mara culese câteva fructe, lăsând loc și pentru insectele care se mișcau printre frunze. După o vreme schimbară rolurile.

Coșul se umplea încet, dar insula nu trebuia golită ca vizita lor să fie reușită. Aveau nevoie de o gustare, nu de toate căpșunele.

POVESTEA · 14 / 25

Un fruct pentru mai târziu

Mara găsi o căpșună mare, ascunsă lângă rădăcina salciei. O ridică și se uită la ea cu poftă. Își aminti însă că promiseseră să aducă și prietenilor de acasă.

- Pe aceasta o păstrăm pentru bunica, spuse.

Tinca făcu loc într-o parte a coșului. Nu era nevoie să știe dinainte cine primește fiecare fruct, dar îi plăcea gândul că gustarea avea să ajungă și dincolo de insulă.

Mara așeză căpșuna cu grijă, deasupra celorlalte. Bucuria ei nu scăzu fiindcă o păstra pentru altcineva; parcă deveni mai mare.

POVESTEA · 15 / 25

La umbra sălciei

Ada spălă câteva căpșune cu apa adusă pentru gustare. Mara și Tinca se așezară pe bancă, departe de marginea apei, iar coșul rămase la umbră.

Fructele erau dulci și le colorară boticurile. Nelu, așezat pe o creangă joasă, izbucni într-un râs vesel.

- Aveți guri roșii!

Mara și Tinca se priviră și râseră și ele. Ada le întinse șervețele umede. Nu trebuiau să se aplece peste lac ca să se spele. Puteau păstra gluma și obrajii curați, fără să se apropie de apă.

POVESTEA · 16 / 25

Frunza din apă

După gustare, Tinca zări o frunză mare plutind lângă ponton. Blup înota sub ea, ca sub o umbrelă. Broscuța se opri pe potecă și îi făcu semn Marei.

Nu era nevoie să îl cheme sau să îl prindă într-un vas ca să-l vadă mai bine. Se așezară pe bancă și îl urmăriră de acolo.

Peștișorul trecu prin umbra salciei și dispăru în apa mai adâncă. Mara simți o mică părere de rău, dar îl lăsă să plece. Un musafir bun nu ia acasă toate lucrurile frumoase pe care le întâlnește.

POVESTEA · 17 / 25

O cărare pentru melc

La întoarcerea spre bancă, Tinca zări un melc care traversa poteca. Avea cochilia brună și înainta atât de încet, încât Mara aproape nu îl observase.

Rățușca se opri înainte să îl atingă. Cele două prietene făcură un mic ocol pe partea lată a aleii, fără să calce plantele. Nu trebuiau să mute melcul doar ca să ajungă ele mai repede.

Tinca privi urma subțire lăsată în urmă. Și melcul mergea undeva, în ritmul lui. Insula avea loc pentru pași mari, lăbuțe mici și o călătorie aproape nevăzută, dacă fiecare era atent la ceilalți.

POVESTEA · 18 / 25

Vântul schimbă frunzele

Frunzele sălciei începură să foșnească mai tare. Pe lac apărură valuri mici, iar Ada privi cerul și malul din apropiere.

- Este vremea să ne întoarcem, spuse.

Mara se uită la un colț al insulei pe care nu îl cercetaseră. Ar fi vrut să mai rămână, dar nu începu să alerge într-acolo.

Tinca închise coșul și strânse șervețelele. Insula putea fi vizitată și altă dată. Planul de întoarcere nu strica aventura; avea grijă ca ele să ajungă acasă cu o poveste frumoasă, nu cu o sperietură.

POVESTEA · 19 / 25

Nimic uitat pe insulă

Înainte de a coborî la ponton, prietenele cercetară banca și iarba de lângă ea. Găsiră un șervețel pe care vântul îl împinsese sub o rădăcină și îl puseră în săculețul de resturi.

Ada verifică să nu fi rămas sticla cu apă. Nelu le privi de pe stâlpul lui.

- Mulțumesc că lăsați insula curată.

Mara îi făcu semn cu aripioara. Coșul cu căpșune era destul de plin, iar locul vizitei lor rămăsese bun pentru cei care locuiau acolo și pentru alți oaspeți.

POVESTEA · 20 / 25

Drumul nu merge la fel

La întoarcere, vântul bătea ușor din față. Barca înainta mai greu decât dimineața. Mara trase mai apăsat și, după câteva mișcări, simți că obosește.

Tinca se opri odată cu ea.

- Vrei să facem o pauză?

Ada rămânea aproape, gata să le ajute. Le arătă cum să păstreze mișcările scurte și egale, fără să se grăbească.

Mara bău apă. Nu era o rușine că drumul de întoarcere cerea alt efort. Lacul se schimbase puțin, iar ele puteau să-și schimbe planul în loc să se certe cu apa.

POVESTEA · 21 / 25

Ritmul pe care îl știm

Tinca începu numărătoarea cunoscută. Mara îi urmări ochii și mișcă vâsla în același timp cu ea.

- Unu, doi... plici!

Barca înaintă drept. Malul nu venea repede, dar nu mai făceau cercuri. Ada le însoțea la câțiva pași de apă, iar pontonul mare se vedea dincolo de stuf.

Mara își aminti prima încercare, când voia să tragă singură cât mai tare. Acum înaintau tocmai fiindcă se potriveau una cu cealaltă. Cântecelul vâslelor era mic și simplu, dar le ținea împreună până la mal.

POVESTEA · 22 / 25

Ajutorul acceptat

Aproape de ponton, Mara simți că brațele îi sunt grele. Îi spuse Adei, fără să aștepte să scape vâsla.

Rața legă funia de sprijin și le conduse ultimii metri lângă barca ei verde. Tinca ținu vâslele înăuntru, iar Mara rămase așezată.

- Am vrut să pot tot drumul, spuse rățușca.

- Ai vâslit, ai observat că ai obosit și ai cerut ajutor, răspunse Ada. Toate acestea fac parte dintr-o călătorie bună.

Mara privi pontonul care se apropia. Nu simțea că pierduse ceva; simțea că au ajuns împreună.

POVESTEA · 23 / 25

Bărcuța se odihnește

Ada ținu barca, iar prietenele coborâră pe rând. Duseră coșul pe uscat și abia apoi își scoaseră vestele. Tinca puse vâslele în suport, iar Mara șterse banca de câteva picături.

Barca albastră rămase legată lângă stuf. Acum părea mai mică decât insula, dar în ea încăpuseră atâtea întâmplări.

Mara și Tinca îi mulțumiră Adei pentru însoțire. Rața le ură poftă bună și le aminti că vor putea reveni într-o altă zi liniștită, când vor pregăti din nou tot ce le trebuie.

POVESTEA · 24 / 25

Coșul de pe masă

Acasă, prietenii le așteptau în grădină. Pufi, cu fularul verde, aduse farfurii, iar Tobi puse apă într-un vas pentru spălat fructele. Mara găsi căpșuna mare și i-o dădu bunicii.

Tinca povesti despre Blup și despre gura roșie de după gustare. Mara adăugă partea cu barca învârtită în cerc. Nu o mai ascundea, fiindcă tocmai acolo începuseră să învețe.

Împărțiră fructele și fiecare primi câteva. Coșul nu părea uriaș, dar povestea plimbării îl făcea să aducă la masă mai mult decât o simplă gustare.

POVESTEA · 25 / 25

Două vâsle, aceeași direcție

Seara, Mara și Tinca se așezară pe treapta casei. Dincolo de grădină se vedea o fâșie de lac, liniștită din nou. Broscuța își potrivi fundița lila și zâmbi.

- Mâine nu mă mai grăbesc la prima vâslă, spuse Mara.

Înțeleseseră că prietenia nu înseamnă să tragi tu mai tare și să-l lași pe celălalt în urmă. Înseamnă să găsiți un ritm comun, să aveți grijă de locurile vizitate și să spuneți când aveți nevoie de ajutor.

Bărcuța se odihnea la ponton. Aventurile următoare puteau aștepta: în seara aceea, cele două aveau timp să fie mulțumite de drumul făcut împreună.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Bărcuța cu vâsle mici.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.